

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Εκδίδεται κατά Σάββατον.

Τιμή ετήσια τῆς Εφημερίδος ἐντός τῆς ἰσχυρατείας Δραχ. 30. καὶ ἐκτός 36. Τιμὴ καταχώρησός διὰ τὰ δικαστικά. 12 δι' ἐκάστην γραμμὴν.

Ὅσοι ἐν τοῖς πολέμοις συμφέρει τοὺς εὐψυχωτάτους πρώτους τάττειν, οὕτως ἐν ταῖς πολιτείαις λυσιτελεῖ τοὺς φρονιμοτάτους καὶ δικαιοτάτους προεστάναι τοῦ πλήθους. « Ἀριστοτέλης. »

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΣ.

Δὲν γίνεται πλέον ἄλλος λόγος εἰς τὰς Ἰσπανικὰς Ἐφημερίδας εἰμὴ περὶ τῆς Ὑπουργικῆς κρίσεως τῆς συμβάσεως ἕνεκα τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Γονζαλὲς. Καθεκάστην ἀγγέλονται νέοι συνδυασμοὶ καταστρεφόμενοι τὴν ἐπαύριον διὰ νεωτέρων συνδυασμῶν ἄλλης φύσεως. Ὁ κύριος Ὀλοζάγας ἐπιμένει εἰς τὴν ἀρνησίαν του. Κατὰ τοῦτο τὸν ἐμιμήθη καὶ ὁ κύριος Φερέρ: Ὑπῆρξαν προσέτι ἀνωφελεῖς αἱ προσπάθειαι αἱ γενομέναι εἰς τὸ νὰ πείσωσι τὸν κύριον Κορτίνα νὰ δεχθῆ τὸ Ὑπουργεῖον τέλος τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ στρατηγὸς Σεοάν καὶ ὁ κύριος Ἀλμοδοβάρ εἶναι τὰ μόνια ἀπολαμβάνοντα ἐπιφρόνην ἄτομα ἅτινα ἐπασχολοῦνται εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐὰν αἱ φῆμαι πραγματοποιηθῶσιν αἱ βουλὴ καὶ ἰναμφιλέτως θέλουσι διαλυθῆ.

Ἐν τούτοις ἡ Σύγκλητος ἀνέβαλε τὰς συνεδριάσεις τῆς εἰδοποιήσασα ὅτι θέλει ἐπαναλάβει αὐτὰς μετὰ τὸ τέλος τῆς κρίσεως.

Εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται ἡ Ἰσπανία εὐκόλως αἰσθάνεται ἕκαστος

ὅτι τὰ συμβεβηκότα ταῦτα προξενοῦν μέγιστον ὄργανον. Αἱ συμμορίαι τῶν ἐπαναστατῶν αὐξάνουσι καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς Καταλονίης καὶ φαίνεται ὅτι αἱ συμμορίαι αὐταὶ θέλουσι ἐκδώσει δικηκρούεις τῶν εἰς πολὺ πόλεις καὶ ἰδίως εἰς τὴν Βαρκελόνην καὶ τὸ Μάδριτον· ἀλλ' ὁ Ἐσπάρτερος δὲν φαίνεται εὐδιάθετος νὰ κἀμῃ συνθήκας μετὰ τοὺς στασιαστὰς. Ἐνῶ δὲ ἐπιτηρῆ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν πρωτεύουσιν, διέταξε τὸν φοβερόν Ζουρβῶνον ὅστις ἀπολαμβάνει κακίστην ὑπόληψιν διὰ τὰς κακουργίας του, νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Βαρκελόνην.

— Αἱ τῆς Λισδόνης ἐπιστολαὶ ἀγγέλουσι ὅτι αἱ πρὸ πολλοῦ διαπραγματευόμεναι συνθήκαι μεταξύ τῆς Πορτογαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς ἐγγίζουσι εἰς τὸ τέλει. Αἱ συνθήκαι αὗται φαίνεται ὅτι εἶναι προσδωρισμέναι ν' αὐξήσωσι τὰς ἐμπορικὰς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας συγκρούσεις.

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶναι πάντοτε ἐπισηγολιμὲν τὰ πνεύματα ἐπὶ τῆς ἀποείρας τῆς γενομένης κατὰ τῆς Βασιλείσεως. Ἐν τούτοις ἡ σιωπὴ τοῦ ἐνόχου προξενεῖ δυσαρέσκαιαν τινὰ εἰς τὴν κοινὴν περιέργειαν. Ὁ ἔνοχος οὗτος διττείνεται ἐπιμόνως ὅτι τὸ πυροβόλον τοῦ ὁποίου ἐκκεμε χρῆσιν ἦτο γεμισμένον μετὰ πυρίτιδα μόνον, ὅτι οὗτος δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν

εἰμὴ νὰ τρομάξῃ τὴν Βασιλισσιν, πραγματικῶς δὲ ἂν ὑπῆρχε βόλιον εἰς τὸ πυροβόλον τοῦ ἠθελεν εὐρεθῆ.

Ὁ κύριος Ῥοβέρτος Πήλ βλέπει θριαμβεύουσαν ἐντὸς τοῦ κοινοβουλίου τὴν νέαν διατίμησιν του. Ἐν τούτοις ἡ προενασχόλησις ἡ προξενουμένη ὡς ἐκ τῆς ἀνηκούστου δυστυχίας καὶ ἀμηχανίας τῶν κλάσεων τῶν ἐργατῶν ταράττει σοβαρῶς τὰς βουλὰς. Εἰς τὰς ἐπαρχίαις ἐπρότεινε ὁ κύριος Φεράνδος νὰ γίνῃ ἀναφορὰ πρὸς τὴν Βασιλισσιν δι' ἧς νὰ προσκαληθῆται αὐτὴ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς πενίης τοῦ τόπου, καὶ νὰ παρακαληθῆται ταυτοχρόνως εἰς τὸ νὰ χορηγήσῃ ἐν ἑκτομμύριον λυρῶν στερελίων πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν πλέον κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν.

— Τὴν ἐνεστῶσαν ἐβδομάδα ἀφίχθη ἐκ τῶν Ἰνδιῶν ὁ μηνιαῖος Ταχυδρόμος φέρον ἀγγελίαις ἐκ τῆς Κίνας καὶ τοῦ Ἀφγανιστάν. Αἱ εἰδήσεις τῆς Κίνας εἶναι μὲν ἀσήμαντοι· καθόσον ἀφορᾷ πολεμικὰ συμβῆντα, ἀλλὰ περιέχουσι γεγονόσι ἀρετὰ λυπηρῶν διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὁ ἐν τῇ Καντόνῃ Γαλλικὸς ὑποπρόξενος κύριος Σαλφύ καὶ δύο γάλλοι οἱ κύριοι Μόνζ καὶ Ζανερὲτ προσεβλήθησαν ἀπὸ τὰς ἀρχαίς τῆς Κίνας.

— Αἱ εἰδήσεις τοῦ Ἀφγανιστάν εἶναι πολλὰ λυπηραὶ διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀγγέ-

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 13. ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ.

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΣΥΡῶ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ Κ. Γ. ΣΕΡΟΥΓΙΟΥ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ ΤΟΥ Θ. ΣΧΟΛΙΑΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1842 ΙΟΥΝΙΟΥ 7.

Μέλλον ἀποπτον! πρὸς σέ ἤδη ἀποτείνομαι· σὺ, καθ' ὅσον δὲν θὰ με βλέπῃς, ἔχεις ν' ἀποβλέπῃς μόνον εἰς τὸ λέγειν, χωρὶς ἀξίωσιν ἐποικωνδήποτε διαστολῶν, χωρὶς μεροληψίαν, χωρὶς ἐμπάθειαν. Γενεὰ ἐπερχομένη! πρὸς σέ ἤδη ἀποτείνομαι: καὶ σὺ, καθόσον δὲν θὰ με βλέπῃς, μέλλεις ν' ἀποβλέ-

πῃς μόνον εἰς τὸ λέγειν, χωρὶς συνειρσίαν, χωρὶς ὑπόβλησιν τοῦ τίς καὶ ποῖος καὶ ποδαπός. Νεολαία ἐνεστῶσα! πρὸς σέ ἀποτείνομαι· σὺ εἶσαι ἢ μετ' ὀλίγον μέλλουσα γενεὰ· σὺ, παρομοίαν μετὰ χωρῶν νεοῦργων καὶ νεοφύτων, ὑποδεχομένη τῆς σοφίας τὰ σπέρματα καὶ τὰ φῦτρα, θέλεις διατηρεῖν αὐτὰ ζωπυρούμενα καὶ ὑπεθαλλόμενα ἕως οὗ ἐν καιρῷ εὐθέτω νὰ βλαστήσωσι, νὰ ἀνθήσωσι, νὰ καρποφορήσωσι, ἀνθήματα ὅσον ἐνδεχεται καὶ ἀκήρατα ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ τὰς τριβόλους καὶ τὰ ζιζάνια καὶ τὰς ἀγριὰς τοῦ Ἐνεστῶτος. Ἴσως ἴσως σὺ θὰ ζυμοιάξῃς ἐκείνην τὴν γενεάν, περὶ ἧς ὁ Προφουτάνης προαγορεύει ἐξ ἐπιπνοίας· ἀναγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καὶ ἀναγελήσεται τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λατῇ τῷ τεχνησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Παῖδες Ἑλλήνων, Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, σεις λοιπὸν εἰσθαί τὸ Ὑποκείμενον, πρὸς ὃ ἀποτείνομαι.

Ἐνεστῶς φαντάζου καὶ φαντασμένον! σὺ τῆς ὀμιλίας μου εἶσαι τὸ ἀντικείμενον. Θέλω σ' ἐξετάσειν μετὰ σὴν δύναμαι ἀντηρίαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ζήνωνος, μετὰ σὴν τῆς Ἀκαδημίας ἢ τῆς Στοᾶς· θέλω σέ παρεξετάσειν πρὸς τὸ παρεληλυθὸς, καὶ προσπαθήσειν ὅσον ἔχω πείρας νὰ σ' ἐκτιμῶ κατὰ τὴν πραγματικὴν σου ἀξίαν· θέλω ἐπιψάσειν τὴν κομποφανὴν πρόσοψίν σου, ἢ προσπαθήσειν ὅσον ἔχω δεξιότητος νὰ ἐξελέγξω, ἂν ἦναι αὕτη πραγματικὴ σου μορφή, ἢ ἂν προσωπειὸν ἀλαζόν καὶ ἀπατηλὸν, ἢ ἂν ἀμφοτέρω, καὶ πόσον ἐκά. ερα, καὶ διατί με ἄλλας λέξεις — τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀνθρώπινος βίος; ἢ μᾶλλον, τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀνθρώπος; — Ἴδου τοῦ λόγου μου τὸ ἀντικείμενον: ἀντικείμενον βελῶ, σκοτεινὸν, δυσδιόρατον, δυσμεβάτετον! Ποιοὶ ποτε τολμήσαντες εἰς τὸ ἠλίθιατον τοῦτο βᾶθος χωρὶς φανὸν Προμηθέως νὰ ἐγκύψωσι, δὲν ἰλιγγίασαν ἢ δὲν ἐτυφλώθησαν; ποιοὶ ποτε τολμήσαντες εἰς τὸν ἀδιεξίτητον τοῦτον Δαιδαλον χωρὶς μίτου Ἀριάδνης νὰ ἐμβατεύωσι, δὲν ὑπεπλανήθησαν ἢ δὲν ἀπωλέσθησαν; καὶ ποῦ ἄλλου ὁ ὑψηλὸς Αἰσχύλος ἠθελε προσφύεσθαι παρωδησεῖν· τί γὰρ μέλλω φρένα διὰν καθαρᾶν, ἐψιν ἄβυσσον; Καὶ ποῦ ἄλλου ὁ τῆς Παλαιστίνης Ὀρφεὺς ἠθελε κ-

λειται μὲν οὖν ὁ στρατηγὸς Πολόκ διέβη τὰ ἐπικινδυνώδεστερα στενὰ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας τοῦ Κούβερ, καὶ οὖν ὁ κύριος Ροβέρτος Σάλε ἐνίκησε τὸν στρατὸν ὅστις ἐπολιόρκει τὸ Ἰελλικλοῖδ, ἀλλ' αἱ νίκαι αὐταὶ εἶναι ἀνύπαρκτοι.

Ἐνῶ πανταχοῦ ὑπέστησαν πάμπολλα δυστυχήματα τ' Ἀγγλικὰ στρατεύματα, ἐπέσε καὶ τὸ φρούριον τῆς Γούζνας τὸ δεύτερον μετὰ τὸ Ἀφγανιστάν, καὶ ἐναντίον τῆς συνθήκης οὗ ἦ; ἠνοίχθησαν αἱ πύλαι τοῦ φρουρίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀφγανούς, ἡ Ἀγγλικὴ φρερὰ ἔλαθε τὴν αὐτὴν τύχην τῆς τοῦ Καβούλ, ἐσφάγη δηλαδὴ ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἐξ ἄλλου μέρους ἡ ἀπόπειρα τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Βγγλίνδος ἔκαμε διὰ τὴν ἐρωδιάσῃ μετρωφὰς τὸ Κανδαχάρ ἀπέτυχεν. Ὁ στρατηγὸς οὗτος ἀφ' ἑξῆς πολλοὺς ἀνθρώπους θηλάσας νὰ διακῶ τὸ στενὸν τοῦ Βολάν ὑπεχρεώθη νὰ ὑπεβοδουμήσῃ. Ὑπὲρ δὲ ἡ ἀποτυχία θέλει ἐπιφέρει τὴν πτώσιν τοῦ Κανδαχάρ, τῆς τελευταίας ἀξιολόγου κατοχῆς τὴν ἔκρινε οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον εἰς τὸ μέρος αὐτό.

(Ἐκ διαφόρων ἰαλ. Ἐφημερίδων)

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΙΧΟΡΙΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Διακοινώσαμεν διὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου μιλ, ὅτι εἶχαν ἀφίχθῃ ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τοῦ τελευταίου Αὐστριακοῦ Ἀεροπλοίου ὁ ἀξιότιμος Κύριος Γεωχάρδος ὑπουργικὸς σύμβουλος ἐπὶ τῆς Γραμματείας τῶν Ἑνωτικῶν καὶ ἀρχηγὸς τοῦ κλάδου τῶν μηχανικῶν, καὶ ὁ Κύριος Μιμήης ὑπουργικὸς Γραμματεὺς τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας διὰ τὰ ἐλάττωσι πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ προχώματος τῆς οἰκιστικῆς τῆς πόλεως μας οἰκοδομῶν, καὶ περὶ ἐνός γηπέδου κειμένου πρὸς τῶν ἐνταῦθα Τελωνεῖω ἀνήκοντος, ὡς λέγεται, πρὸς τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος Νικόλαος Πρασσακίης ἐπὶ τῆς ἀξιοσημειωμένου Δημαρχίας του χαρακτηρίσας ὡς δημοτικὴν περιουσίαν ἐπώλησε πρὸς τὸν ιδιώτην Κ. Νικόλαον Πρασσακίην.

Ὁ Κ. Γεωχάρδος ἐνασχοληθεὶς μετ' ἐπιστάσις ἐπὶ τῶν πρωτοκόλλων τὰ ὁποῖα εἶχε συν

τάξει ὁ ἐν μηχανικῶς μηχανικώτατος Κ. Βίλιερ διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ προχώματος τῆς αἰμασίας γενομένας οἰκοδομὰς, ὅχι μόνον ἀνεκάλυψεν ἀσυγχώρητους παραδρομὰς τοῦ κυρίου Βίλιερ εἰς τρεῖς ἀποδομὰς τρία πρωτόκολλα, ἀλλὰ προσέει ἀνεκάλυψε καὶ τὴν ἐπομένην ἀσυγχώρητον παραλείψιν, περὶ τῆς ὁποίας ἀφίνονται εἰς τὸ κοινὸν νὰ κέρμη τὰς κρίσεις του.

Ἰωάννης τις Πετροκόκκινος θεωρεῖται κατ' ἐπιφάνειαν ὡς ἰδιοκτῆτης τριῶν ἀποθηκῶν οἰκοδομημένων ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος προχώματος, εἰς τὰς ὁποίας ὄμως εἶναι ἀρκετὰ ἀναμειγμένος ὁ Κ. Νικόλαος Πρασσακίης καὶ ἴσως ἴσως εἶναι αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἰδιοκτῆτης τῶν. Διὰ τὰς δύο ἐξ αὐτῶν εἶχε συντάξει πρὸς τὸν Κ. Βίλιερ, ἀλλ' ἡ τρίτη ὑπεξέφυγε τὴν προσοχὴν του μετὰ τὴν ἐπιδοκίμωσιν. Αἱ κκεκί γλώσσαι λέγουσιν ὅμως ὅτι ἡ παραδρομὴ αὕτη πῶθεν νὰ ἐγένετο πρὸς χάριν τοῦ Κ. Πρασσακίης μετὰ τοῦ ὁποίου ἦτο σχετικῶτατος; ὁ Κ. Βίλιερ, καὶ ἰδίως ὅτι οἰκοδομῆτο τὸ λοιμοκαθαρτήριόν μας κατ' ἦν περίστασιν ὁ Κ. Βίλιερ ἔκαμε μὲν ὄλην τὴν δαπάνην, ὁ δὲ Κ. Πρασσακίης ἦτον ἐπιτηρητῆς του διὰ τὸ μὴν καταχρᾶται μετὰ τὴν ἐπιδοκίμωσιν.

Ὁ Κ. Γεωχάρδος ἀνεκάλυψε προσέει ὅτι ὁ Κ. Βίλιερ εἶχε συντάξει πολὺ ἐσφαλμένως τὸ ὑπ' ἀριθ. 69, πρωτόκολλον τὸ ἔχον ἀντικείμενον τὸ πρὸς τῶν Τελωνεῖω μας κείμενον γῆπεδον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀνήκει μὲν πρὸς τὸ δημόσιον, ἀλλὰ ὁ πρῶτος Δημαρχος Κ. Ν. Πρασσακίης χαρακτηρίσας αὐτὸ ὡς τεμάχιον ἀνήκον εἰς τὸν Δήμον τὸ ἐπώλησε πρὸς τὸν ιδιώτην Κ. Ν. Πρασσακίην.

Ὁ Κ. Μιμήης ὅστις ἦτον εἰδικῶς ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπασχοληθῇ εἰς τὸ ἀντικείμενον τὸ ἀφορῶν τὸ πρὸς τῶν Τελωνεῖω γῆπεδον, ἐβεδοκίμη, ὡς πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὸ γῆπεδον αὐτὸ ἐνῶ εἶναι οἰκοδομήσιμον καὶ δὲν θεωρεῖται ὡς τεμάχιον, (ὡς τὸ ἐχαρακτήρισεν ὁ κύριος Πρασσακίης διὰ τὸ λάβῃ εἰς τὴν ἐξέσιν του ὡς πλητιστῆς,) ἀνήκει πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ ὅτι ὁ Κ. Πρασσακίης κκεκῶς ἐλάμβανε πρὸ δεκαπέντε ἡδὲ ἐτῶν ἐνοικία ἀ-

πο τὸ δημόσιον διὰ κτήμα ἀνήκον πρὸς αὐτό. Ταῦτα πληροφοροῦμενοι γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ κοινόν, διὰ τὴν γνωρίζῃ πῶς ἐνεργεῖν κάποτε τινὲς ἐξ ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἐπιτηρῶσιν ὑπὲρ τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν συμφερόντων.

Τὴν ἐνεστῶσαν ἐβδομάδα ἐπαύθη προσωρινῶς τῆς ὑπηρεσίας ὁ Ἀστυνόμος τῆς Ἐρμουπόλεως κύριος Νικόλαος Ζαραχάνης. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ κυριώτερα μεταξὺ τῶν πολλῶν αἰτιῶν αἰτιῶν ὑπηγόρευσαν τὴν ἀνάγκην τῆς παύσεώς του, ὑπῆρξεν ἡ τοῦ κυρίου Π. Ζωντανοῦ οἰκοδομὴ ἡ γενομένη ὑπὸ παραβίασιν τοῦ σχεδίου, διότι ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν διαταγῶν αἱ ὁποῖαι καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως ἐδόθησαν παρὰ τοῦ κυρίου Διοικητοῦ πρὸς τὸν κύριον Ζαραχάνην διὰ τὴν ἐνεργήσῃ τὴν παύσιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκοδομῆς, ἐσυγχώρησεν οὗτος πρὸς τὸν κύριον Ζωντανὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν μέχρι τοῦ τέρματός της.

Ἡ ἀσυγχώρητος αὕτη ἔλλειψις τοῦ κυρίου Ζαραχάνη προστιθεμένη εἰς τὴν περὶ τὴν καθαρῶτητα τῆς πόλεως ἀμέλειάν του, ἐνεκα τῆς ὁποίας ὄλοι σχεδὸν αἱ ὁδοὶ κατέστησαν καταγόνια τῶν χοίρων καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν, καὶ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ τοῦ νὰ ἐπιτηρῇ ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν, ἐξ ὧν ἐπλημύρησεν ἡ κοινωμία μας καὶ νὰ καταδικῶν αὐτοὺς ὡς ἐπικινδύνους ἀπανταχοῦ, καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐμπορικὰς πόλεις ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ ἐνεργῶσι τὰς κακουργίας των, ἔπρεπε κατὰ νόμιμον καὶ δίκαιον λόγον νὰ ἐπιφέρῃ τὴν παύσιν του.

Μόλις ὁ κύριος Μαραγκὸς Δημαρχος τῆς Σύρου ἐπανελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας του διεκόπη ἀπ' αὐτῶν, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 328 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὡς ὑποβληθεὶς εἰς διοικητικὴν προανάκρισιν ἀδεία τῆς ἀρμοδίου Γραμματείας, ὡς πληροφοροῦμεθα, διότι ὡς δήμαρχος εἶχε δώσει πιστοποιητικὸν εἰς τινὰ Ἀρμένιον, τὸν ὁποῖον καίτοι ὀθωμανὸν ὑπῆκον ὄντα ἐχαρακτήρισεν ὡς ὑπῆκον Ἕλληνα, τὰ δὲ Δημαρχικὰ καθήκοντα τῆς Σύρου ἀνέλαβεν ἐκ νέου, ὡς πρῶτος πάρεδρος, ὁ ἀξιότιμος κύριος Γ. Δαλιέζιος.

ταλληλότερον ἐπιφανήσιν α Λογισμοὶ γὰρ Σητῶν πάντες; δειλοὶ, καὶ ἐπιστάσις αἱ ἐπίνοια αὐτῶν; τί λοιπὸν πειπέτον; ἢ αὐτορατίσω ἀρά γε ὡς ἡ ἀπεγνωσμένη Ἐκάθη τολμᾷ ἀνόγκη, καὶ ἂν τύχω, καὶ ἂν μὴ τύχω; ἢ, νὰ Σκρευθῶ ἀρά γε νεκνευόμενος εἰς ἐκεῖνο δὴ τὸ περιαιδόμενον « βροτοῖσιν οὐδὲν ἐστ' ἀπώματον; » ὄχι! ἀλλὰ « Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου τὰς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ τὸς τρίβους σου διδάξόν με! ὁδήγησόν με ἐπὶ τὴν ἀληθείάν σου, καὶ διδάξόν με! ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμφοτερώων τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου ὁ ζήλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγε με, καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ » ἀπὸ τοιούτων φρονημάτων ὀρμώμενος ἐπιχερῶς παρῶλεός. « Ἀκούετε λοιπὸν νέοι γέροντες, οὗ νέου γέροντες ἦκουον. »

Καθ' ἐλάστην, ὦ παῖδες, ἀκούετε πομπῶδες πανηγυρικὸς εἰς τὴν παιδείαν, εἰς τὰ φῶτα, εἰς τὴν κλλιέργειαν τοῦ νοῦ, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νοητικῶν δυνάμεων, εἰς τὴν φιλοσοφίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας; καθέκα-

στην ἀκούετε μεγαλορῶματα ἐγκώμια εἰς τὴν σημερινὴν τοῦ πολιτισμοῦ ἐποχὴν, ὡς πολλῶ τῶν μετῶ πάσας ὑπερβάλλουσιν τὰς προηγουθείσας. Καὶ τῶντι, ὁ πολὺφωτος καὶ πολὺκροτος πολιτισμὸς φαίνεται ἤδη ἐγγὺς ὧν τερμῶνων ἀτλαντικῶν, φαίνεται ἤδη προσεγγίζων εἰς τὸ μὴ περαιτέρω; πῶς ὄχι;

Στοιχεῖα, ζῶα, φυτὰ, ὄρυκτὰ, συστήματα πλανητικὰ, οὐράνια, ἐπιχθόνια, καταχθόνια: ἰδοὺ σύμπασα ἡ Κτίσις πολυπραγμονημένη, σύμπασα ἡ Φύσις διεξερυννημένη. Ἀστραῖα, Ὑπερίπων, Ζεὺς, Ἥρᾳ, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων, Ἀθηνᾶ, Ἥφαιστος, Ἑρμῆς, Διὸς, Ὀρεάδες, Δρυάδες, Λειμωνιάδες, Νηκίδες, Νηρηίδες: ἰδοὺ οἱ αἱ θεότητες διεπτυγμέναι τοὺς πέπλους ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, ἰδοὺ οἱ αὐτῶν τὰ ἀπόκρυφα καὶ ἀπόρρητα ἀποκεκαλυμμένα εἰς τὸν μικροσκοπικὸν καὶ τηλεσκοπικὸν τοῦ ἀνθρώπου ὀφθαλμόν.

Ὁ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τὸ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι! Ἡ φύσις τοῦ ὕδατος ἀνακαλύπτεται, καὶ ὁ ἀνακαλύψας ἀνθρώπος ὡς διὰ μαγικῆς τινος ράβδου εὐθέως μεταμορφώνεται Πύγασσος,

μεταμορφώνεται Βριάρεως ἐκατόχειρ καὶ ἀποφαίνει ὡς ἱστορικῶς ἀληθείας ἢ προφητείας, τοὺς μύθους τῶν παλαιῶν. Αἱ μηχαναὶ τῶν τεχνουργειῶν ὁμοιάζουν τοὺς ἐμφυχωμένους καὶ αὐτοκινήτους ἐκείνους τρίποδας τοῦ Ἡφαίστου, καὶ τὰ τεχνουργούμενα προχέονται, ἀλλεπάλληλα καὶ δεδαλμένα ὡς ἀπὸ ἀοράτους χειρῶν τῆς Ἀθηνᾶς. Τὰ ὀχήματα ἐπὶ τῆς χέρσου ὁμοιάζουσι πλοῖα αὐτοπνῶς ταχυπλοῦντα μετ' ἐκπληξιν τοῦ Αἰόλου τὰ πλοῖα ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὁμοιάζουσιν ὀχήματα αὐτομάτως πεσοδρομοῦντα μετ' ἑσφύρας τοῦ Ποσειδῶνος! Τὰ Γεωγραφικὰ διαστήματα σχεδὸν ὄχι οὐκ, οἱ ἀστρονομικοὶ χρόνοι σχεδὸν ἀδιάστατοι ὄλα τὰ πελάγη καὶ οἱ Ὀκεανοὶ ὡς μία αἰώρα, ὄλα τὰ κλίματα καὶ αἱ ἤπειροι ὡς μία περιδιάβασις.

Ὁ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τὸ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι! Κλέπτει τὸ μυστικὸν τοῦ ἀέρος ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀνθρώπος Ἰκαρος ἀεροναύτης, ἰδοὺ ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς Ἀπόλλων νυκτιφεγγῆς κλέπτει τὸ μυστικὸν τοῦ Σειαφίου καὶ νίτρου, καὶ ἰδοὺ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης καὶ τερπικέρανος καὶ γι-

Εἶναι περατωμένοι ἄξιον, ὅτι Δημαρχοῦντος τοῦ κυρίου Μιχαήλ συνέστησαν διάφορα ἐγκλήματα πρὸς τὸν Δήμον τῆς Σύρου, καὶ ἡ μεταξὺ τοῦ Δήμου τῆς Ἐριουπόλεως καὶ τοῦ τῆς Σύρου διακρίσιμος, ἣτις ἐκδηγήθη πρότινος ἡδὴ καιροῦ ἄφρονον ὕβριν καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ὄλου, σχεδὸν τοῦ δημοπρογράφου τῆς πρωτεύουσας· ἀλλ' ἀρότου ἀναδείχθη τὰ Δημαρχικὰ καθήκοντα ὁ πρῶτος Πάριδρος Κ. Γ. Δαλιάνος καὶ τὰ ἐγκλήματα ταῦτα ἐξέλειπον, καὶ ἡ μεταξὺ τῶν Συρίων καὶ Ἐριουπολιτῶν δυσκαρέσκεια ἤρχισεν ὁπωστὴν νὰ κτευνάσκηται, καὶ ἴσως ἴσως ἦθελεν ἐκλείψῃ ἐξ ὀλικλήρου, ἂν τινες ἐκ τῶν ὄσων χρεωστῶν νὰ διδάσκωσι τὴν εἰρήνην δὲν ἠέλιον τὰ πᾶθη τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ τῆς Σύρου, διὰ νὰ θεωρῆ ὡς ἐχθρὸς του θανασιμῶς τοῦ κατοίκου τῆς Ἐριουπόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπήλασε καὶ ἀπολαμβάνει πάμπολλα πλεονεκτήματα ὡς καὶ ἄλλοτε ἐξέθεσάμεν.

ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΕΙΔΟΠΟΗΣΙΣ

Μὴ γνωρίζων τὸν σκοτὴν διὰ τὸν ὁποῖον εἰδονκατακεχωρημένον εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 167 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Ἐριου τῆς Νήσου Σύρου τὸ κατὰ τὴν 6/18, Ἰουνίου τοῦ 1840 ἔτους, δοθέν παρ' ἐμοῦ κατ' αἴτησιν τοῦ Ἀστυνόμου Ἐριουπόλεως ἐνδεικτικῶν τῆς εὐχρηστῆσέως μας καὶ ἡσυχίας ἐγγράφων δὲν ἔχῃ τί νὰ εἴπω. Διὰ νὰ μὴ προστριβῆ δὲ εἰς ἐμὲ κἀνείμῳμος, ἀναγγέλλω εἰς τὸ κοινὸν ὅτι τὸ ἐνδεικτικὸν τοῦτο ὄριον νὰ δώσω ζητηθὲν παρ' αὐτοῦ, καὶ ὄριον νὰ ἐκθέσω τὴν ἀλήθειαν. Τοῦτο δὲν προσβάλλει τὸν χαρακτήρα μου χαρίζομενον, ἢ ἄλλως πως διατεθέντα. Ἡ φύσις, τὰ ἦθη, αἱ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον χρόνον. Ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν χειροτερεύουν, καὶ καλλιεργεῖται. Ἄρα τὸ ἐνδεικτικὸν μου τοῦτο εἶναι ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐγγράφων, ὅτε δὲν διαταράττετο ἡ ἡσυχία καὶ ἡ καλὴ τάξις μας, καὶ ἐπομένως ἀκυρον καὶ ἀτήματων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα καιροῦς· ἂν καὶ ἡ ἐφημερίς ἀποσιωπᾷ τὴν χρονολογίαν τοῦ ἐγγράφου τούτου. Τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον

μὲ περατῆται εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐκ τῆς δόξαις αἰ· κίβη τὸ κοινόν, καὶ καὶ φίλος τῆς ἀληθείας ὅτι ἐρωγὸν ἐν ἀδωότητι καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιεικὲν ἔδωκε, καὶ εἴματι εἰς ἐξ' ἐκείνων ὅτις τὰ μὲν καλὰ ἐπαινᾷ, τὰ δὲ κακὰ φέγω καὶ καταγορᾷ.

Ἐν Ἐριουπόλει Σύρου τῆ 1 Ἰουλίου 1842 Ε. Ν.

Ὁ ἐφημέριος τῆς ἐν Ἐριουπόλει Δυτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἰωάννης Στέφανος Ἱερεὺς.

Σ Σ. Ὁ αἰδεσιμώτατος Ἐφημέριος τῆς ἐν Ἐριουπόλει Δυτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Εὐαγγελιστρίας κύριος Ἰωάννης Στεφάνου, ὅστις κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1840 εὐχρηστήθη νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ἀστυνόμον κύριον Νικόλαον Ζαχαράνην τὸ μαρτυρικὸν τὸ ὁποῖον κατεγώρησάμεν εἰς τὸ ὑπ' Ἀρ. 167 φύλλον μας, χωρὶς νὰ σημειώσωμεν καὶ τὴν χρονολογίαν του κατὰ τυπογραφικὴν παραδρομὴν, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁμολογεῖ ὅτι ἦτον ὑπερευχαριστήμενος διὰ τὴν εὐταξίαν τοῦ τόπου, καὶ διότι ἀκολούτως καὶ ἡσυχῶς ἐνήργει ἐντὸς τῆς Ἐριουπόλεως ἕως ἐν γένει τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ θρησκευτικὰς τελετὰς του Ὁ αἰδεσιμώτατος λέγομενος Ἐφημέριος αὗτος, ἐπιδοθεὶς μὲν διὰ τῆς προηγουμένης διατριβῆς του ὅσα τότε ἐγγράφως ἐξέθετε, προσθέτει δὲ, ὅτι ἡ φύσις, τὰ ἦθη καὶ αἱ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον χρόνον Ὅτι ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν χειροτερεύουν ἢ καλλιεργεῖται. Ὅτι τὸ μνησθὲν ἐνδεικτικὸν του εἶναι ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐγγράφων ὅτε δὲν διαταράττετο ἡ ἡσυχία καὶ ἡ καλὴ τάξις, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶναι ἀκυρον καὶ ἀσήμαντον εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα καιροῦς· θέλει δηλαδὴ νὰ προσηύχῃ μετ' ἄλλας λέξεις ὅτι ἂν οἱ ἄρχοντες τῆς Ἐριουπόλεως τοῦ ἔτους 1840, ἐπετήρουν αὐστηρῶς ἐπὶ τῆς εὐ

ταξίας καὶ ἡσυχίας, οἱ τοῦ 1842, συγχωροῦν, ἢ τοῦλάχιστον παραδέξωσαν νὰ ταράττεται ἡ ἡσυχία, καὶ ὅτι ἐν ὧ οἱ κάτοικοι τῆς Ἐριουπόλεως τοῦ ἔτους 1840, ἦσαν πεπολισμένοι, καλῶθεις, εὐτακτοὶ καὶ ἡσυχοί, οἱ τοῦ 1842, εἶναι βάρβαροι, κακοήθεις, ἄτακτοὶ καὶ ταραχοποιοί.

Μυριάκις συμφερότερον ἦθελον εἶσθαι ὑπὲρ τῆς ἀντικεινῶνικῆς βραδύργας νὰ μὴ κεντήσῃ τοιαύτην χορδὴν ὁ αἰδεσιμώτατος ἐφημέριος Κ. Ἰωάννης Στεφάνου, καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ δημόσιον μετ' τὴν διατριβὴν του ταύτην, ἣτις ἀποδεικνύει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀπὸ ποίαν αἰτίαν παρακινούμενος ἐγγράψῃ, καὶ πρόχειρον σέτι τὴν ἀληθῆτων βερότητα εἰς ὅσα πολλάκις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐδημοσιεύσαμεν ὅτι δηλαδὴ τὸ σκάνδαλον δίδεται ἐκ μέρους τῶν ὄσων ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των ὄριον νὰ ἐνεργῶσι πρὸς καταστολὴν τῶν παθῶν καὶ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Εἶναι ἀπίστευτον, αἰδεσιμώτατε Κ. Ἰωάννη Στεφάνου, νὰ κατασταθῇ ἐντὸς δύο ἐτῶν βάρβαρος, κακοήθης, ἄτακτος καὶ ταραχοποιός, λαὸς πεπολισμένος, καλῶθης, εὐτακτος καὶ ἡσυχος, ἐνῶ ἀπεναντίας παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι ὄλοι ἐν γένει οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ὁ τῆς Ἐριουπόλεως, προδεδύεν καθεκᾶστην γιγαντιαίους βήμασιν εἰς τὸν πολιτισμὸν, χάρις εἰς τὸ ἔμφυτον πρὸς τὸν ἐξευγενισμόν τοῦ Ἑλλήνος ἐνστιγμα, καὶ εἰς τὰ ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμενα ἐκπαιδευτικὰ κατστήματα, δι' ὧν διακύνονται ἐπὶ τῆς κοινωνίας μας ἄφθονα τὰ νάματα τῆς φιλοσοφίας τῶν φώτων. Εἶναι ἀπίστευτον, αἰδεσιμώτατε κύριε, ὅτι οἱ νῦν ἄρχοντες τῆς πόλεως μας συγχωροῦν νὰ ἐνεργῶνται ἀταξίαι καὶ νὰ διαταράττεται ἡ κοινὴ ἡσυχία, ἢ τοῦλάχιστον παραδέξωσι κατὰ τοῦτο, ἐν ὧ ἡ Σ. Κυβέρνησις τῆς Α. Μ. τοῦ Σ. Βασιλέως μας ἐπιβλέπει μετ' Ἄργου ὄμμα ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ κράτους, καὶ ἐπιτηρεῖ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐταξίας· ἢ μήπως εἶναι συγκεχωρημένον εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου νὰ μιγνύωνται εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἢ προσβάλλοντες δημοσίως ὀλοκλήρον κοινωνίαν νὰ προσβάλλωσιν ἐνταυτῷ καὶ τὴν

γαντολέτωρ καὶ τιτανοκράτωρ, ἰδοὺ ἐννοσίγαιος καὶ ἀγλαοτριανίας Ποσειδῶν. Τίς ποτε ἤθελε φαντασθῆ, ὅτι ἡ ψάμμος μετουσιωμένη εἰς ὕβριν, ἐμελλε νὰ μετουσιώσῃ τὸν ἀνθρώπον ΔΙΟΣ ΕΙΣ ΟΡΝΙΧΑ ΘΕΙΟΝ, ὑψηπετὴ ἀετὸν, μεταστρεφόμενον ἕως εἰς αὐτὸν τὸν ἀστερέοντα Ὀλυμπον, εἰς εἰς αὐτὰ τὰ ὑψόροφα Μέγαρα τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου, τοῦ Διὸς καὶ τῶν λοιπῶν θεοτήτων; ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸν τοῦ μολύβδου καὶ ἀντιμονίου, καὶ ἰδοὺ θεοποιεῖται Ἐρμῆς διάκτορος. Τὰ ἠνομήντα αὐτοῦ φρονήματα καὶ τὰ πτερόεντα ἔπεα διαπετώσιν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης ἀτεχνῶς ἠνομήντα καὶ πτερόεντα· καὶ ὑπὸ μορφήν ὕλικήν ὠτανεὶ μεταλαμβάνοντα φύσιν ἀθάνατον, παραπέμπονται ἀπὸ τοῦ Ἐνεστώτος ἐπὶ τὴν ἀτέλεμαρτον αἰωνιότητα εἰς τὸ πείσμα τοῦ πανθὰ μάτορος χρόνου. Ὅχι πλέον Δευκαλίωνα, ὅχι πλέον Φαέθοντα, κἀνὲν τούτων δὲν φοβῶνται πλέον, εἰς κἀνὲν τούτων δὲν ὑπάκουται πλέον, κἀνὲν τούτων δὲν τρέχουν κίνδυνον πλέον τὸ Ἰνεστώτως γίνεται κάτοπτρον τοῦ παρεληλυθότος, τὸ μέλλον τοῦ Ἐνεστώτος, ἕλος ὁ ἀπειρος χρόνος μαχρὸν καὶ

νόημα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἀνθρώπον, ζῶντα μὲν ἐπὶ γῆς· θνητὸν, ἀθάνατον δὲ ἦδη ἐπὶ γῆς μετὰ θάνατον.

Ὁ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τὸ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρωμαί· γεροαἶα, ἐνάλια, ἐναέρια, ζωτικαὶ οὐαίαι, φυτικαὶ οὐαίαι, θρυκταὶ οὐαίαι· ἰδοὺ τὰ πάντα συνθετόμενα καὶ ἀναλύμενα καθ' ὅλας τὰς ἐνδεχομένας συνθέσεις καὶ ἀναλύσεις, τὰ πάντα τροποποιούμενα καθ' ὅλας τὰς ἐνδεχομένας τροποποιήσεις, τὰ πάντα ἐν χρήσει καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας χρήσεις· Τί περὶότερον ἢ Διμήτρα ἠθέλεν ἐπινοήσῃ περὶ τὴν Γεωργικὴν; τί περὶότερον ὁ Πᾶν περὶ τὴν κτηνοτροφίαν; τί ὁ Δυσνόσος περὶ τὴν ἀντιπελοργίαν; τί αἱ Ἐσπερίδες περὶ τὴν κηπουρικὴν; ὁ Ἡρακλῆς περὶ τὴν μεταλλουργίαν; ὁ Ποσειδῶν περὶ τὴν Ναυτιλίαν; ὁ Ἐρμῆς περὶ τὴν ἐμπορίαν; ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τὴν ταλλασουργίαν; ὁ Ἡρομηθεὺς περὶ τὴν πορτοτεχνίαν; ὁ Ἄτλας περὶ τὴν Ἀστρονομίαν; ὁ Ἄρης περὶ τὴν πολεμικήν; ἡ Θέμις περὶ τὴν Νομικήν; ὁ Ζεὺς περὶ τὴν Πολιτικὴν; ὁ Ἀπόλλων περὶ τὴν ἰατρικὴν; αἱ Μοῦσαι περὶ τὴν Μουσικὴν καὶ Ποιητικὴν; κτλ.

Κἀμμία κἀνὲν φύσις δὲν ἔμεινεν ἀνεξερευνητος οὐδὲ ἀνακάλυπτος· κἀμμία δύναμις τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔμεινεν ἀνεργητος, οὐδὲ μὴ ἀνεπτυγμένη εἰς τὸ ἐφικτόν· ὥστε, ὅσον ποτὲ ἠλπίζετο, ὅσον ποτὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίζετο ἀπὸ τὴν μάθησιν, τὰ φῶτα, τὴν φιλολογίαν, τὴν φιλοσοφίαν, τὰς ἐπιστῆμας, τὰς τέχνας, ὅσον εἶναι, ὅσον δυνατόν νὰ ἦναι· ὅτε οὐτε μείζον οὐτε περὶότερον ἐλπίζεται, οὐτε ἐνδεχόμενον νὰ ἐλπίζεται· ἢ, ἂν τυχὸν ἀκάμῃ ἐλλείπεται, ἐλλείπεται ὅχι κατ' εἶδος πλέον, ὅχι πλέον κατὰ ποῖον, ἀλλὰ μόνον κατὰ ποσόν· καὶ ὀρθῶς ἄρα ἐγὼ ἀνωτέρω ἔλεγον λέγων, ὅτι ὁ πολύφατος καὶ πολύκροτος Πολιτισμὸς φαίνεται ἦδη προσεγγίζων εἰς τὸ μὴ περαιτέρω.

Ἰδοὺ, ὦ παιδε, τί εἶναι ὁ ἀνθρώπινος βίος τὴν σήμερον· ὡς ἂν τις εἴπῃ, Παράδεισος ἐν Ἐδέμ. Ἰδοὺ τεινῆναι ἄνθρωπος τὴν σήμερον· ὡς ἂν τις εἴπῃ, θεὸς ἐπίγειος, νέος νέου κόσμου δημιουργός. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐταξείδευεν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον· μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπείας· διὰ νὰ εὐωχηθῇ ἐπιτοπῶς τὴν κίλισσαν τὴν εἰς ὄνομα σου καπινομένην. Ὁ δὲ σημερινὸς ἀνθρώπος,

Κυβερνησίν της, ως παρημελοῦσαν ἔφηεν τὸ ὑψηλότερον τῶν καθηκόντων της τὴν κοινὴν δηλ. εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν.

Ἄλλὰ τὴν τὴν ταύτην τοῦ προσβάλλειν καὶ κοινωμίαν, καὶ ἄρχοντας, καὶ Κυβερνησίν ἀρίστα, φαίνεται, ὃ ἀειδοιμώτατος κύριος Ἰωάννης Στεφάνου ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἀρέται αὐτὴν τὸ ἐπισημότερον τῆς ῥαδιουργίας πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εὐ χαριστικῶς ὅτι συγχωρεῖται εἰς αὐτὸ, κατὰ δυστοχίαν, νὰ παραδαίνη τοὺς νόμους, ἀλλ' θέλει προσέτι ν' ἀνομιγνύεται καὶ εἰς πολιτικὰ πράγματα, νὰ κατασταίνεται ἐπιφόβον, καὶ τελευταῖον νὰ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς κομμάτων διὰ νὰ ταράττη πραγματικῶς ὄχι γεινεῖται, κοινωμίας, αἰτίνας πρὸ τοσοῦτων ἤδη ἐτιὼν διήγον ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡμονίᾳ.

— Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 134 φύλλον τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ ἀνεγνωμεν καταχωρημένην διατριβὴν μελῶν τινῶν τοῦ Δημοτικοῦ τῆς Σύρου Συμβουλίου, ὑπαγορευθεῖσαν καὶ αὐτὴν ἀναμφίβολως ἀπὸ τὴν ἀξιοκατάκριτον ῥαδιουργίαν, καὶ συντοχθεῖσαν δι' ἀόρατος δαπάνης αὐτῆς. Ἀνεγνώμεν ἐπὶ ἧς καὶ τὰς ἐπὶ τῆς διατριβῆς ταύτης παρατηρήσεις τοῦ συναδελφοῦ μας συντάκτου τοῦ Φίλου τοῦ Λαοῦ τὰς ὁποίας ἐκτιμῶμεν ὡς συναδούσας κατὰ πάντα μετὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον μας θέλομεν ἐκλέξει καὶ ἡμεῖς τὰ δέοντα καθόσον ἀφορᾷ τὴν διατριβὴν ταύτην.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

Ἀφ' ὅτου ἡ κρατικὴ χεὶρ τοῦ Ὑψίστου κατὰ τὸν τρέχοντα 10^{ον} αἰῶνα ἀπεφάσισε νὰ διαφρήξῃ τοὺς σιδηρούς δεσμούς μετ' ὁποίους ἡ φθοροποιὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἀρχὴ εἶχε δεσμεύσῃ κατακτητικῶς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τὸ πᾶν ἤτο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ μηδὲν διὰ τοῦ λαοῦ. οὐδὲ ἔλαοι ἠθάθησαν τὰς προκυπτύσας ἀπὸ τὴν διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἄμεσον διαχείρησιν τῶν

καθημένων εἰς Πετροῦπολιν, εἰς Παρίσιον, εἰς Λονδίον, ἀπολαύει, εὐφραίνεται, χαροκοπᾷ, ἐντροπᾷ ὅλων τῶν κλιμάτων, ὅλων τῶν θάλασσῶν, ὅλων τῶν ἡπειρῶν τὰ ἀγαθὰ. Οἱ μὲν θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔβαν δὲ κατ' Ὀλύμπου καρήνων ἐπὶ τὰ Τρωϊκά πεδία, διὰ νὰ συνομιλήσων προσωπικῶς μετ' ὁσὺς Τρῳάς καὶ Ἀχαιοὺς. ὃ δὲ σημερινὸς ἄνθρωπος καθήμενος εἰς Παρίσιον ἢ Λονδίον, συνδιαλέγεται μετ' ὁσὺν καθημένου εἰς τὴν Λίμνην ἢ τὸ Μεκικόν ὡς γείτονα, ὡς ἐνὸπιος ἐνὸπιον, ὡς πανταχὺ παρῶν πανταχὺ παρόντα.

Βαβαί! ὁποία διαφορὰ μεταξὺ Γαλλῶν καὶ Ἑλλήνων, μεταξὺ Σλάβων καὶ τῶν νῦν Ρώτων, μεταξὺ Τευτόνων ἢ Δακκῶν καὶ τῶν νῦν Γερμανῶν, μεταξὺ Γαλατῶν ἢ Φράγγων καὶ τῶν νῦν Γάλλων, μεταξὺ Βρετανῶν ἢ Νορμανδῶν καὶ τῶν νῦν Ἀγγλῶν, μεταξὺ Ἀσθρινῶν ἢ τῶν νῦν Ἰταλιωτῶν! κατ. Βαβαί, ὁποῖον τὸ Παρίσιον καὶ τὸ Λονδίον πρὸ διτχίλων ἐπιτὸν ἐπὶ Καίταρος, καὶ ὁποία τὴν σήμερον Βαβαί, ὁποία διαφορὰ μεταξὺ Προεσφύτου καὶ Πλάτωνος, μεταξὺ

δημοσίων πραγμάτων ὠρελείας, αἱ ἐγγυήσεις τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν καὶ συμπερύντων ἐπέξετειναν ἐπὶ τὸ μονιμώτερον τὰς ῥίζας τῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Πολιτικοῦ Συναλλάγματος τοῦ προνοούτου ὑπὲρ αὐτῶν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτον ἐπιτετραχημένον εἰς μόνην τὴν ἐξουσίαν νὰ προνοήσῃ.

Κυριευόμενοι ἀπὸ τὸ σωτήριον τοῦτο πνεῦμα οἱ λαοὶ, καταβάλλουσιν ἀδιακόπως πάσας αὐτῶν τὰς προσπαθείας, σπεύδοντες νὰ φθίσωσι τὸ ἀνεκτίμητον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἐγγυᾷται τὴν πραγματικὴν αὐτῶν εὐδαιμονίαν, καθότι στηρίζεται εἰς θεσμοθετικὰ συμφώνους μετὴν βυσίαν τῆς μερίδος τῶν δικαιοκράτων τῶν, τὴν ὁποῖαν προσέφερον ὑπὲρ τῆς δικτηρήσεως τοῦ κοινωμικοῦ συστήματος.

Τὴν ὠρελείαν τοῦ τοιοῦτου πολυτίμου ἀγαθοῦ αἰσθανόμενοι καὶ ἡμεῖς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐχέγγυον τῆς βασιμῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀρτίπλοῦς ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐγκολπούμενοι ἀνεκαθεν τὸ ἱερὸν ἔργον τῆς δημοσιογραφίας, ἐπεχειρήσαμεν τὴν ἐκδοσιν Ἐφημερίδος Φιλολογικῆς κ. τ. λ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνεξάρτητος. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδυνάμεθα νὰ ἀναπτύσσωμεν σφαιρότερον, καὶ νὰ ἐξηγώμεθα καθήκοντα χωρὶς νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὸ πολιτικὸν μέρος περιορισμένοι ὄντες ἄλλως νὰ μὴ ἐξιστάμεθα τῶν τῆς φιλολογικῆς ὁρῶν, (μὴ ὅσον οὐδὲν ἐξέστημεν κλονικῶς) ἀνεδύλομεν τὴν ἐκδοσιν τῆς φιλολογικῆς αὐτῆς Ἐφημερίδος σκοπὸν σχόντες, ὡς προκηγγεῖλαμεν, νὰ ἐκδώσωμεν αὐτὴν πολιτικὴν, ὥστε διὰ τοῦ ὄργανου τοῦτου τῆς δημοσιότητος νὰ γίνωμεν διερμηνεῖς τῶν γενικῶν εὐχῶν τῶν Λαῶν τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῶ Σ. ἡμῶν Ἀνακτι, τῶν ὁποίων τὸ τέρμα κατευθύνεται εἰς τὸ νὰ ἴδωσιν αὐτὰς ἐκπεπληρωμένας μετὴν πραγματοποιήσῃ τῆς Λαοσῶου Συνταγματικῆς Θεσμοθεσίας, συμφώνως μετὴν πάντιμον διαδεβαίωσιν τοῦ πολυποθῆτου ἡμῶν Βασιλέως.

Ἐπιτυχόντες ὅθεν ἤδη παντὸς μέσου, ἐκδόμεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀνεξάρτητος, Πολιτικὴν, Φιλολογικὴν, Ἐπιστημονικὴν, Ἐμπορικὴν, τῶν εἰδήσεων, καὶ δι

Σκίρονος καὶ Νεύτωνος! διαφορὰ ἀκαταμέρητος, ἀμίθητος, ἀπειρος.

Καὶ σεῖς, ὦ παιδεῖς, οἱ εὐκλήριαν λαχόντες εἰς τοῦτον δὴ τὸν χειρῶν αἰῶνα, τοῦτον τὸν ἐπίγειον Παράδεισον, δὲν ἔχετε ἄλλο, δὲν σὰς μένει ἄλλο νὰ κάμετε, εἰμὴ ἐπ' ὄνειά' ἐτόιμα προκείμενα χεῖρας ἰάλλειν. Σεῖς οἱ κατ' εὐμοιρίαν γεννηθέντες εἰς τὸν νεουργόν τοῦτον Κόσμον ἰσθῆων πατέρων, δὲν σὰς μένει ἄλλο, εἰμὴ ὄρεξιν νὰ ἔχετε μόνον καὶ περιέργειαν εἰς τὸ νὰ βλέπετε, ν' ἀκούετε, νὰ αἰσθάνεσθε, ν' ἀνταναρδάνεσθε. Τίποτε δὲν ὑπολείπεται νὰ ἐπινοήσετε σεῖς κοπιάζοντες ὅλα εἶναι ἐφευρημένα, παρσκευασμένα, τετελειωμένα, ὅλα μᾶζα βεβρεγμένα διὰ σὰς. Ψυχὴ! ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ, ἀναπαύσου, φάγε, πίε, εὐφραίνου! ἰδοὺ τὸ κατάλληλον ἐμβλημα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

(Ἔπεται ἢ συνέχεια)

καστικῶν καταχωρήσεων, κυρίως ὃ σκοπὸς τῆς ὁποίας θέλει εἶσθαι ἡ εὐσχημος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀπειρου τούτου ἀγαθοῦ προσπίθαια ἡμῶν, ἀναδεχομένων τὴν πρὸς τοῦτο γενικὴν διεκπύρασιν τῶν ἀγαθῶν συμπολιτῶν μας Ἑλλήνων, μακρὴν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας φατρίας καὶ τὰ σκαλιὰ καὶ μουσάρὰ πάθη, μηδὲ ὁλῶς ἀποβλεπόντων εἰς ἰδιοτελεῖ συμπεριφερόμενοι καὶ εἰς προσωπικὰ βέμπαθεῖς προσδοκᾶς, ἀλλὰ τρεφόντων μόνον εὐλικρινῆ αἰσθημάτων ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων, καὶ διαμαχομένων τὰς πράξεις ἐκείνας, ὅσαι ἤθελον εἶσθαι ἀντιθετοὶ εἰς τὴν Ἀνεξαρτησίαν καὶ Κυριαρχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ἡ ἐφημερίς αὐτὴ θέλει ἐκδίδεσθαι ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ἐκτάκτως, ἢ δὲ τιμὴ τῆς συνδρομῆς προσδιορίζεται διὰ μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους ἀνά δραχμ. 30, κατ' ἔτος, διὰ δὲ τοὺς ἐκτὸς ἀνά δραχμ. 36, προπληρωτέας κατ' ἐξαμηνίαν ὅθεν διὰ νὰ ἐπιταχύνωμεν τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἐφημερίδος, ἢ ὁποῖα ἔχει ἀνάγκην τῆς γενικῆς συνδρομῆς τῶν φιλοκάλων Ἑλλήνων καὶ φιλογενῶν Εὐρωπαίων, ἐπικαλούμεθα πρὸς κλητικῶς τοὺς Κ. Κ. συνδρομητὰς νὰ ἐπισπεύσωσιν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅσον ἐνεστὶν ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ.

Θέλομεν ἀποδέχεσθαι καὶ καταχωρεῖν ὁποιασδήποτε διατριβῆς ἤθελον μᾶς διευθύνει πνυταχθῆν, (ἐξαίρουμένων ἐκείνων ὅσοι ἤθελον προσβάλλει τὸ ἱερὸν πρόσωπον τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῶν ὀρθοκρίαν) διὰ πᾶσιν δὲ εὐθύνην τῶν διατριβῶν θέλει εἶσθαι ὑπεύθυνος ὃ ὑπογράφων, ὅστις θέλει πρῶτον ἀξίεται μετὴν ταυτότητα τῆς ὑπογραφῆς του εἰς ἡμᾶς, καὶ εἰς τοὺς ἐπιφορτισθῆσομένους παρ' ἡμῶν κατ' ἐπαρχίας ἢ τιμὴ τῶν καταχωρήσεων προσδιορίζεται εἰς λεπτὰ 20 διὰ καθε στίχον.

Ἀποδέχομεθα νὰ καταχωρεῖται καὶ πρακτικὰ τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν, καὶ τῶν ἐπαρχικῶν Συμβουλίων ἐλαττοῦντες τὴν τιμὴν τῆς καταχωρήσεως ἐξ ἑνὸς τετάρτου, ὃ ἐστὶν ἀνά 15 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον.

Καταχωροῦμεν προσέτι καὶ ἐμπορικὰ συναλλάγματα, καὶ παντοῖα ἀλλαεῖδη ἐγγράφων ἐπιδεικτικῶν δημοσιεύσεως, κατὰ καὶ δικαστικὰ, ἀλλὰ ταῦτα μόνον εἰς παράρτημα.

Οἱ Κ.Κ. συνδρομηταὶ θέλουν καταγράφεσθαι δι' ἐν ἔτος, ἐνταῦθα μὲν παρὰ τῷ ἐκδότῃ, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους παρὰ τοῖς Κ.Κ. ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων, καὶ παρὰ τοῖς ἐπιφορτισθῆσομένοις φίλοις παρ' ἡμῶν κατ' ἐπαρχίας, εἰς τοὺς ὁποῖους θέλουν πληρῶσαι δι' ἀποδεικτικῶν ἡμετέρου τὴν συνδρομὴν τῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ ἕκαστης ἐξαμηνίας, εἰς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν παρὰ τοῖς Ἑλλ. Διευθυνταῖς τῶν Πρεσβειῶν, τῶν Προξενείων, καὶ Ἀντιπροξενείων.

Εἰς τὸν, ὅστις δὲν ἤθελε πληρῶσαι μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀ. ἀριθμοῦ δὲν θέλει ἀποσταλεῖ τὸ φύλλον.

Τὸ φύλλον μας, τὸ ὁποῖον θέλει φέρει τὸ μέγεθος τῶν ἄλλων πολιτικῶν ἐφημερίδων, θέλει ἀνταλλάσσεται μετὰ καθε ἄλλην ἐφημερίδα, ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20. Μαΐου 1842.
Οὐκ ὀφείτῃ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ.